

P. C.: A zseblámpás motívum Annabella zseniális ötlete volt. Mivel a történet sötétben játszódik, s nem akarta, hogy túlon túl borús hangulatú legyen a mesekönyv, azt találta ki, hogy amit Zina a zseblámpájával megvilágít, az színes, kedves és élettel teli legyen, ami pedig ismeretlen és még rémisztő, az maradjon tollrajz. Ez a megoldás azért is tetszett nagyon, mert azt tükrözi, amit mondani szerettem volna: a gyerekek és mi felnőttek is félünk az ismeretlen dolgoktól, de ha nem reszketve vacogunk, hanem bátran és kíváncsian állunk a világhoz, akkor rengeteg élmény érhet minket, s a félelem is megszűnik.

Sch. M.: *Tehát a zseblámpa átvitt értelemben másra is rávilágít?*

P. C.: Így van. Sokat olvastunk a férjessel a gyerekeknek, és sajnos rengeteg olyan gyerekkönyvvel találkoztunk, amit rettenetesen untunk, vagy nyelvileg nem tartottunk elég igényesnek. Aztán jött Dániel András meg Varró Dani, és akkor láttam, hogy lehet olyan gyerekkönyvet is írni, ami a felolvasó szülőt is szóraztatja. Erre törekedtem én is. Sok benne a nyelvi humor, amit talán nem is biztos, hogy egy kisgyerek mindig elsöre megért, de tegyük neki magasra a léceket, hogy mihamarabb átugorja azt. Meggyőződésem, hogy ennek nagy szerepe van a nyelvi fejlődésükben. Fontosnak tartom azt is, hogy az illusztráció mutasson egy kicsit túl a történeten. Ahogy mondta, együtt hívja őket játszani a szöveg és a kép! Én is imádtam azokat a könyveket, ahol hosszan el lehetett bogarászni a képeken, és mindig találtam valami új felfedezni valót. Annabella képei ilyenek!

Sch. M.: *Mint Csukás István Zsiráfnyakú cicája?*

P. C.: Úgy! – mosolyog a szerző.

Sch. M.: *A szörnyek életre keltek, és a kötet végén az olvasó úgy érzi, szívesen találkozna még velük. Mikor lesz rá alkalom? Készül a folytatás?*

P. C.: Egyelőre a Szörnyeknek nem tervezünk folytatást. Két másik mesekönyv foglalkoztat most. Az egyik még csak ötletgyűjtési szinten, a másik, egy hétfejű sárkányról szóló, szinte kész van, s Annabellának is nagyon tetszett. Remélem, hogy dolgozhatunk rajta együtt a közeljövőben. Emellett nagyobb lélegzetvételű munka egy ifjúsági regény, amelyet egy kedves kollégámmal közösen írunk, s már a második kötetet dolgozunk. Az első kötetnek jelenleg még keressük a kiadót.

(Pifkó Célia: Szörnyek a szobádban. Budapest, Képmás 2002 Kft., 2018. 61 oldal)

Homolya Gábor: Velocirapt úr

Péntek Róbert

Embrió

Kiszabadul vadul a homály,
a fényben botolva belesül
a zengő egekbe, a táj
megiramodva merevül
eggyé nemesedve, titok,
akinek megrémül szíve
s én csak lapitok,
miként az egyenes íve.
Megvár engem a ború,
mi kiborul önmagából.
A fény immár nagykorú,
zárt szemeket nem számol.
Tele kerekedik az alkonyat,
ekképp a gerinc a gyepre,
kiürítheted már markodat,
felszabadul az elme,
szerelme felfut az ágra
Hold-lugast emelve,
cseperésző ékszert várva.
Mehajol szilánkok mederétől
s elereszti, megpattan a tér.
Ezer tükörben Hold-kör,
mi zsványan földet ér.
Elcsendesülve hallgat a fonat,
megnyílt az ég a földben.
Rászenderült a dúlt alkonyat,
az éj elhidegült, úgy melegen.
Tengerek tekeregnek szerezsen
éji holt ködök záporán tova.
Magamba harapott szép szellemem,
mérge eloldott, betöltött még szava.
Határom, ha látom, csak gagyog!
Szétfeszült monológ sorai közt
halk fehérség szótalán ragyog.
Kéz nélkül szabaddá kötözd
magad, a sutgó fiatal,
ki nem riad szenes este,
parázssá szüli a dalt,
sejtje: keze teste.

Badacsonytomaj, 2018.06.01.

